

Ходимъ при тозъ и онзи консулъ, ще правимъ всичко, но ще го съборимъ“.

„Ще ходите при тозъ и онзи консулъ! Това ще направи ли България по силна, по славна и по честита?“ попитахъ го азъ.

„Не ще“, отговори той съвѣстно.

„Товава защо ще вършите работи, които нѣма нищо да помогнатъ на отечеството ни, а още ще го повредятъ и унижатъ?“ повторихъ азъ.

„Тъ правехъ това, и ние ще го правимъ“, отговори той.

Това ти е той Българскій инатъ. Той вижда че това което иска да върши е зло за народа, но пакъ ще го върши, защото иска да си отмъщава. Злощастенъ дипломатъ! Смѣшенъ държавенъ мъжъ!

Ние забравяме че всѣкой народъ има своитѣ си интереси, които въ много отношения сж противоположни на нашитѣ, и че колкото приятелско и да е едно чуждо правителство, то пакъ много пхти ще ся старае да ся възползува отъ нашитѣ слабости и недоразумѣния; че много пхти може да ни съвѣтва или диктува полезно за него си, но вредително за насъ. Такова нѣщо може да стане даже безъ лоши намѣрения, а само отъ това, че външнѣи съвѣтникъ не може да види нашитѣ сжщински интереси, защото неговитѣ сж поблизо до очитѣ му. Такива нѣща често ся случаватъ между сжщински едноутробни братия, между разни махали на единъ и сжщѣи градъ, между разни села и градове на една и сжща държава. Колко български села сж водили съ години и водятъ помежду си сьсипителни борби за една могила, за примѣръ?

Нека дамъ единъ прѣсенъ примѣръ. Въ Софійско има едно село Горни Лозенъ, и друго Желѣзница. Отъ освобождението ни отъ Турцитѣ тѣ сж имали споръ за една малка планина, която едното село иска да отнеме отъ другото. Съ години тѣ сж ратували по между си за тѣзи планинка, страшно ся враждували едни на други,